

Poetická tvorba žiakov: FARBY DUŠE

Byť v rohu

Ten pocit, čo ťa utláča!
Ako ľahko sa stane nik z osamelého hráča.
A z nikoho sú už len dva smery.
Rovno, vpravo, no nikde niet dverí.

Byť v rohu nie je drina,
byť v rohu nie je psina.
Veď stále si musíš vybrať inak.

Rovno, vpravo, rovno, vpravo.
Každý si myslí, že to zvláda hravo.
Jeden krok - žiadna drina,
druhý krok- nie je psina.
A tak sa to pomaly kráti.

Byť v rohu je neutrál.
Byť v rohu? Kto by sa toho bál!
Či on, či ona - roh tam stále stál.

A zrazu? Aha, dvere!
KRÁČAJTE ĎALEJ V TOMTO SMERE!
Už len pár krokov do konca,
prejdite dvermi bez zvonca.

A na konci? Znova dvere!
VOJDITE, PROSÍM!
ŠLI STE V SPRÁVNOM SMERE.
Jeden roh, dvoje dverí bez zvonca,
sprevádzali vás životom do konca.

Anna Krnáčová, 8.A

Detský poklad

Mama. Čarovné slovo,
vzácné všetkým nám.
Srdiečko nám šťastne búši,
keď ona, mama, príde k nám.

Z jej slov dýcha samá neha,
pomôže vždy, keď to treba.
Smútok v našej duši lieči,
má na to svoj tajný liečik.
Božtek, úsmev, pohladenie,
to je správne povzbudenie.

Prvé slová, prvé krôčky,
chvíle ťažké, nemilé,
ona pri nás stále stojí,
či sme slušné a či zlé.

Každá mama zlaté srdce má
a bude pre nás večne jediná.

Andera Longauerová, 8.A

Farby

Ružová je farba lásky,
farba dievčat, nežných, krásnych.
Biela je zas farba snehu,
prebúdza vždy jarnú nehu.

Zelená, tá farba trávy,
i hanblivý pohľad strávi.
Červená je farba krvi,
pýchu, bolesť, krutosť zdrví.

Modrá je zas farbou neba,
k pohľadu doň skromnosť treba.
Oranžová, prevažne,
pôsobí dosť odvážne.

Máš rád čiernu, silnú, prudkú?
zahrávaš sa s farbou smútku.
Hnedá je zas farbou zeme,
v ktorej život skrytý drieme.

Fialová je farba zvláštna,
tak akurát pre mňa, blázna.

Klára Ábelová, 8.D

Jar

Prechádzam sa krajinou,
dňom i nocou, svetlom, tmou.
Všetci vieme, je tu čas,
tešiť sa má každý z nás.

Stromy kvitnú a kvet vonia,
oživajú lesy, polia.
Raduje sa celý kraj,
vedy prichádza opäť máj!

V tomto čase vládne nám
ešte stále svetlá jar.
V krásnom ročnom období
lúky kvetmi vyzdobí.

O chvíľu nám zamáva,
no slnko tu necháva.
Keď slnečný jún príde,
každá starosť odíde.

Žiaci sa už budú tešiť,
školský rok sa bude končiť.
Ja sa teším spolu s nimi,
na pohodu, na prázdniny.

Marcela Holková, 8.A

Maková samba

Chcel by som raz plávať loďou
cez oceán bez mamy,
obedovať s kapitánom a
nájsť ostrov s palmami.

Chcel by som ísť aj na sever
k Eskimákovi do iglu,
stretnúť u nich Mikuláša
a dať si s ním zmrzlinu.

Chcem tiež vidieť Ameriku,
mrakodrapy počítať, stretnúť Ramba v Los
Angeles,
autogram si vypýtať.

Túžim vidieť Himaláje
a spustiť sa na sánkach
z tej najväčšej hory dolu,
spať v Yetiho topánkach.

Chcel by som ísť do Afriky,
do Afriky na rovník,
ale zatiaľ sedím doma
a dávam si makovník.

Makovník je pohroma,
taký pečú len doma.
A tak sedím na kanape
a cestujem len po mape.

Barbora Máliová, 8.A

O nás

My môžeme skandovať,
že už vieme milovať.
Budeme si veriť,
že je ľahké životom sa preryť,
veď v nás to vraj drieme,
raz sa za to zodvihneme
a zrazu vieme,
že to prežijeme...

Darmo bude búrka alebo búrit'
a oblaky darmo budú zúriť,
veď my na to máme, my to vieme,
a práve preto to vždy dokážeme.

Nie sme jednoduchí,
nikto nás nepochopí,
sú voči nám hluchí.
Je to kruté i voči iným
a šory, ak sa občas mylílim...

Nie sme dokonalí,
v očiach vašich celkom malí,
no to sa vraj spraví.
My o tom vieme
a tak sa čudujeme.
Veď ako, načo a prečo
nás ignorujete,
do očí sa smejete,
znie to veľmi lacno,
no vy len klamete,
že ste dobrí,
asi ako krvilační obrí.
Ono to prejde...raz, potom znova
a opäť zas príde epizóda nová.

Klára Ábelová, 8.D

Odpoď

Hotuj sa k tabuli!
Ktože to povedal?
Chcel som sa aj schúliť,
ale už sa nedá.

Hlas mi len preskočí,
stojím jak kamenný,
musím byť statočný,
ja žiačik úbohý.

Pri tabuli stojím,
na kamoša hľadím.
Nikto mi nič nepošepká,
už ma čaká tetka päťka.

Žiaľ veľký, preveľký
moje srdce stíska,
kedy moja bytosť
tú jednotku získa?

Od Tatier k Dunaju
školáci volajú: Oj, Bože premilý,
pošli nám prázdniny.

Jozef Kučerák 7.C

Prebúdzanie

Do prírody chodím sám,
venujem sa v nej len hrám.
Pozorujem vtáčikov,
lienky, malých králikov.

Príroda sa prebúdzá,
prvé kvietky vypúča.
Slniečko je zubaté,
ale stále guľaté.

Aj vtáčik si zanôti,
z kríka na krík preletí.
Lúka sa už zelená,
kvietkami je spestrená.

Už aj deti vybiehajú,
pekné dni ich von lákajú.
Všetci sa už tešíme,
že jar klope na dvere.

Lenka Hľadajová, 7.C

Strašidlo

Dlhá úzka chodbisko,
počuť na nej každý ťuk,
zakráda sa schodiskom,
už sa blíži, už je tu!

Štrngoce vždy reťazami,
buchoce a bije,
javí sa mi náznakami,
je v zamknutej triede!

Utekajte všetci,
učitelia, žiaci,
v našej škole strašné veci,
v našej škole straší!

Ráno už pri bráne stojí,
v ruke zväzok, kľúčov sto,
usmieva sa, zvoncom zvoní,
je za každé bláznovstvo.

Všetci ho poznajú,
strach sa ich netýka,
hanba im, študentom,
zľakli sa školníka.

Dominika Englerová, 7.C

Tatranský medveď

Beží medveď po lese,
každý sa mu rehoce.
Kde sa tu ty macko berieš?
Na p apuli čo si nesieš?

Vysvitlo, že chudák medveď,
preto beží od nás ihneď,
strčil hlavu do nádoby,
skončili sa preňho hody.

Zúri ako bezhlavý,
kto mu teraz poradí?
Už sa ide z toho zbláznit',
nemôže žrať, ba ani piť.

Zamestnaní v horskej službe
vyhoveli jeho túžbe.
Nádobu mu strhli dolu,
ale ľudia, máte smolu.

Vaša krutosť k prírode
odmenená nebude.
Príde čas, keď medvede
budú už len na webe.

Bibiana Kysucká, 8.B

Vybrala som si TEBA

Vybrala som si TEBA z určitých dôvodov.
Nehrešíš a zaobídeš sa i bez podvodov.
Veď načo by mi bol podvodník?
Klamali by všetci! Neklamal? Nik.

No keďže ja mám dobráka,
život je o niečo ťažší.
Ľudia dnes robia všetko naopak,
lebo takáto vec platí:

Kto je múdry, málo vie
a slovko „hlúpy“ tak úžasne znie.

A tak sa voda sype dohora
a kravy doja coca - colu.
Čo bolo dobré, je dnes pohroma
a dobráci majú dávno smolu.

Ja som si vybrala TEBA,
lebo viem,
že príde na lámanie chleba
a hlupákom ostane len tieň.

Nielen ja som hovorila,
že príde čas, keď nič nebude naopak.
Keď hlúpy bude v kúte sedieť a múdry
nosiť frač.

Ja som teraz s TEBOU na tej strane,
kde skala zhora na zem spadne.
Kde krava pekne mlieko dojí,
kde láska a mier na prvom mieste stojí.

Anna Krnáčová, 8.A

Záchranca

Brezno, mesto moje rodné,
svojou krásou trochu zvodné.
Nebolo by teraz tu,
keby nieto Bomburu.

Turci na nás útočili,
na brány sa natlačili.
Na hradbách stál mužov šík,
z mesta bolo počuť krik.

Počul ho aj kováč prostý,
boj bol veru neúprosny.
Do boja sa Hugo hnal,
Na výstrahu zareval.

Sekal, stínal, lámal,
ba aj kapitána zdolal.
Zrazu ticho, žiadny krik,
nereval už teraz nik.

Mesto naše voľné bolo,
Bomburovi ďakovalo.
Stal sa naším hrdinom,
strážil Brezno nocou, dňom.

Dávid Nomilner, 9.C